

Arrest

nr. 335 124 van 29 oktober 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
Rue Lucien Defays 24-26
4800 VERVIERS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 24 april 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 april 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 augustus 2025.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat N. EL JANATI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart van Palestina afkomstig te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 11 april 2025, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekende partij in Griekenland op 28 maart 2023 de vluchtelingenstatus toegekend werd en dat aan haar een verblijfsvergunning afgegeven werd die nog geldig

is tot en met 27 maart 2026 (administratief dossier, map 5, documenten, stuk 2 en map 6, landeninformatie, stuk 1).

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, *Jawo*, pt. 95).

3. Uit de door verwerende partij bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden van begunstigden van een internationale beschermingsstatus in Griekenland zodanig zijn dat deze begunstigden, als zij naar daar zouden terugkeren, a priori allemaal automatisch zullen worden geconfronteerd met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan. De situatie is niet van die aard te zijn dat elke statushouder zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie bevindt, die het onmogelijk maakt om in zijn of haar elementaire levensbehoeften te voorzien. Dit neemt niet weg dat er in Griekenland sprake is van een zeer precarie situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie, haar reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

Verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Verzoekende partij legt een psychologisch attest neer van 21 februari 2025 waarin vermeld staat dat zij sinds november 2023 in behandeling is en dat zij lijdt aan PTSS met symptomen zoals flashbacks, nachtmerries, hevige angsten, constante hyperwaakzaamheid en het vermijden van situaties die aan het trauma herinneren (administratief dossier, map 5, stuk 8). In dit attest wordt niets gezegd over de soort behandeling, de frequentie en de noodzaak van een psychologische follow-up, noch kan hieruit de ernst of intensiteit van de verschillende symptomen blijken. Bovendien verklaart verzoekende partij bij de aanvang van het persoonlijk onderhoud dat het goed gaat, wanneer haar gevraagd wordt hoe het met haar en haar gezondheid gaat (NPO, p. 2). Volledigheidshalve kan hier aan worden toegevoegd dat verzoekende partij bij de DVZ aangaf geen bijzondere procedurele noden te hebben (administratief dossier, map 7, DVZ, vragenlijst bijzondere procedurele noden). Betreffende het overzicht van haar medische afspraken dient opgemerkt te worden dat dit louter een overzicht betreft en dat er geen attesten hieromtrent werden ingediend. Haar laatste afspraak in dit overzicht dateert bovendien van 27 maart 2024. Bovendien blijkt dat verzoekende partij in België in staat is om te werken en een taalcursus te volgen (NPO, p. 3). Uit de door verzoekende partij afgelegde verklaringen en neergelegde documenten kan niet blijken dat zij op heden kampt met enige medische of psychologische problemen of andere elementen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren. Evenmin blijkt dat de verzoekende partij omwille van haar gezondheidstoestand zeer moeilijk of niet in Griekenland zal kunnen werken of beroep zal kunnen doen op sociale bijstand. Ook blijkt niet dat de gezondheidstoestand van de verzoekende partij de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk maakt(e).

In de mate verdere psycho-medische opvolging noodzakelijk is, toont de verzoekende partij niet aan dat zij in Griekenland geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde medische en/of psychologische ondersteuning. Zo is haar verblijfsvergunning nog geldig. Voorts blijkt uit niets en de verzoekende partij toont niet aan dat zij, om redenen voorzien in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in Griekenland geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg.

In de mate dat kan worden aangenomen dat er in Griekenland een kwaliteitsverschil mogelijk is in vergelijking met België op vlak van gezondheidszorg en sociale bescherming, volstaat dit op zich niet om te besluiten dat de verzoekende partij bij een terugkeer naar Griekenland zou belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Evenmin houdt zulk kwaliteitsverschil verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt immers voor de Griekse onderdanen. Bovendien hebben personen die internationale bescherming genieten, recht op een ziektekostenverzekering onder de voorwaarden die de wet aan Griekse burgers stelt. Het komt de verzoekende partij toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat zij haar rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Griekenland en zij, zoals in casu aangevoerd, als statushouder geen toegang heeft tot medische zorg. De verzoekende partij slaagt hier echter niet in. De verzoekende partij toont hoe dan ook niet concreet aan en maakt niet aannemelijk dat zij in Griekenland, dit mogelijks met de hulp van de Griekse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zal hebben tot of zal kunnen genieten van de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg.

Bijgevolg liggen er geen overtuigende elementen voor waaruit zou blijken dat de verzoekende partij omwille van haar gezondheidstoestand over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die het haar dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, zodat er een ernstig risico is dat zij bij terugkeer naar Griekenland zal terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Waar verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing tegenstrijdigheden bevat omdat er enerzijds geoordeeld werd dat verzoekende partij geen bijzondere procedurele noden heeft, maar anderzijds wel gesteld wordt dat er in haar hoofde mogelijks indicaties zijn van een verhoogde kwetsbaarheid omwille van psychologische problemen, dient allereerst opgemerkt te worden dat dit twee afzonderlijke beoordelingen betreffen. De bijzondere procedurele maatregelen betreffen het toekennen van specifieke steunmaatregelen tijdens het persoonlijk onderhoud en betreffen aldus een procedurele maatregel. Echter heeft verzoekende partij aangegeven geen bijzondere procedurele noden te hebben. Bovendien kan uit een lezing van de bestreden beslissing niet afgeleid worden dat er aanvaard wordt dat er in hoofde van verzoekende partij sprake zou zijn van een verhoogde kwetsbaarheid. De bestreden beslissing stelt namelijk het volgende:

“[...]

In het licht van dit niet-onderbouwde document, is het CGVS van mening dat de psychologische moeilijkheden waarop u zich beroept, die niet op een andere manier worden aangetoond, niet voldoende zijn om uw situatie in Griekenland een aanzienlijk verhoogde mate van kwetsbaarheid te geven, en dus een andere perceptie van uw levensomstandigheden in dit land rechtvaardigen." Er wordt aldus niet aangetoond dat zij met psychologische problemen kampt die het haar dermate moeilijk maken om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen dat er als gevolg hiervan een ernstig risico is dat zij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest.

5. Verzoekende partij is een vijfentwintig jarige man zonder bijzondere kwetsbaarheid. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekende partij in Griekenland op 28 maart 2023 de vluchtelingenstatus toegekend werd en dat aan haar een verblijfsvergunning afgegeven werd die nog geldig is tot en met 27 maart 2026 (administratief dossier, map 5, documenten, stuk 2 en map 6, landeninformatie, stuk 1). Dit is in overeenstemming met de algemene informatie waaruit blijkt dat verblijfsvergunningen voor personen met de vluchtelingenstatus drie jaar geldig zijn (AIDA, "Country Report Greece. Update 2023", juni 2024, p. 243). Het verstrijken van de geldigheid van deze verblijfstitel blijkt nergens uit en wordt door verzoekende partij niet aangetoond. Zij kan in het verzoekschrift aldus niet dienstig verwijzen naar de algemene informatie betreffende de moeilijkheden bij het hernieuwen en verlengen van Griekse verblijfsdocumenten of het verkrijgen ervan bij een terugkeer naar Griekenland aangezien haar verblijfsvergunning nog geldig is tot en met 27 maart 2026. Waar verzoekende partij in het verzoekschrift bovendien lijkt voor te houden dat zij op heden niet langer in het bezit zou zijn van de papieren versie van haar Griekse verblijfsvergunning, dient opgemerkt te worden dat uit haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud en de documenten in het administratief dossier het tegendeel blijkt. Daar stelt zij wel nog in het bezit te zijn van haar Griekse documenten en toont zij volgens de inventaris van neergelegde documenten in het administratief dossier ook de originelen (NPO, p. 3 en administratief dossier, map 5, documenten, stuk 1 en 2).

6. Het komt aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen geenszins blijken uit verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen. Zij heeft namelijk nauwelijks stappen gezet om een duurzaam bestaan uit te bouwen in Griekenland en aldaar haar rechten, verbonden aan haar status in Griekenland, te doen gelden. Vooreerst blijkt dat verzoekende partij de dag na het verkrijgen van haar Griekse documenten Griekenland verlaten heeft en naar België doorgereisd is (NPO, p. 10 en 14). Daarnaast heeft zij slechts enkele maanden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland doorgebracht. Het is voor verzoekende partij op basis van zulk kortstondig verblijf na het verkrijgen van haar Griekse documenten, niet mogelijk om conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, gezondheidszorg of het aanbieden van taalcursussen in Griekenland. Bovendien verklaarde verzoekende partij bij de DVZ dat het vanaf het begin haar bedoeling was om naar België te komen (administratief dossier, map 7, DVZ, Verklaring DVZ, vraag 28). Hieruit blijkt geen oprechte intentie om een duurzaam leven uit te bouwen in Griekenland. Verzoekende partij verklaart dat zij in Griekenland enkel een week en drie dagen illegaal gewerkt heeft voor Egyptenaren in de bouwsector (NPO, p. 11). Zij vond dit werk via haar kamergenoten. Daarnaast heeft zij via een online groep contact gehad met een vrouw die een medewerker zocht voor haar hotel in Kreta. Bij aankomst in Kreta vertelde zij verzoekende partij echter dat ze op zoek waren naar iemand die de Griekse taal beheerst (NPO, p. 12). Verzoekende partij heeft voor de rest geen ander werk gedaan. Hieruit kan niet blijken dat verzoekende partij ernstige stappen ondernomen heeft om in Griekenland legaal werk te zoeken. Verder is verzoekende partij er tijdens haar verblijf in Griekenland steeds in geslaagd om een dak boven haar hoofd te hebben. Nadat zij het opvangcentrum diende te verlaten, verbleef zij in een jeugdhuis in Athene gedurende een periode van twee maanden tot aan haar vertrek (NPO, p. 10-11). Verder verklaart verzoekende partij dat zij in het opvangcentrum meerdere keren gevraagd heeft om medische verzorging, maar deze niet gekregen heeft. Zij vroeg naar een tandarts omdat zij tandpijn had, maar de afspraak werd volgens verzoekende partij steeds uitgesteld. Daarnaast had zij een haarzakje aan haar onderrug en vroeg zij om een psychiater (NPO, p. 12-13). Er was echter geen medische dienst in haar opvangcentrum. Dit betreffen echter verwijzingen naar een moment waarop zij zich nog als verzoeker om internationale bescherming in het opvangcentrum bevond. Deze feiten zijn echter niet zonder meer representatief voor haar situatie als begunstigde van internationale bescherming. In Athene ging zij dan naar het ziekenhuis om te vragen om hulp, maar daar werd haar verteld dat de dokter niet aanwezig was (NPO, p. 13). Zij ging niet langs bij een ander ziekenhuis (NPO, p. 20). Hieruit kan echter niet blijken dat verzoekende partij verder nog stappen ondernomen heeft om toegang te krijgen tot medische verzorging. Bovendien probeerde verzoekende partij ook niet om een AMKA te verkrijgen. Zij verklaart niet te weten wat dit is (NPO, p. 13). Verder stelt verzoekende partij dat zij gezocht heeft naar organisaties die vluchtelingen kunnen helpen, maar dat zij deze niet heeft gevonden omdat deze niet bestaan in Griekenland (NPO, p. 13, 16 en 20). Er zouden ook geen taalscholen zijn (NPO, p. 16). Echter toont verzoekende partij niet concreet aan welke stappen zij ondernomen zou hebben om langs te gaan bij

vluchtelingenorganisaties of taalscholen in Griekenland. Zij maakt met bovenstaande dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat zij buiten haar eigen wil om in de onmogelijkheid was om haar rechten in Griekenland te doen gelden. Het komt in dit verband haar toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoonde. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Waar verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud verwijst naar bepaalde ernstige feiten en situaties waar zij het slachtoffer van werd – zij werd bij aankomst op het eiland Kos gedurende anderhalve dag opgesloten en gemarteld door de Griekse politie –, dient opgemerkt te worden dat dit politiegeweld, hoewel ten eerste betreurenswaardig, zich afspeelde binnen een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context, namelijk in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en vooraleer er haar internationale bescherming werd verleend. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van haar situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn. Bovendien blijkt uit haar verklaringen dat zij als begunstigde van internationale bescherming, nadat zij naar Athene ging, niet opnieuw het slachtoffer geworden is van politiegeweld (NPO, p. 14-16). De controles door de politie waarbij zij op straat gestopt werd en gevraagd werd naar haar documenten, kunnen niet worden aangemerkt als onmenselijke of vernederende behandeling waarvoor internationale bescherming vereist is.

Verder dient er opgemerkt te worden dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtsorde geen precedentswaarde hebben waardoor ze in het verzoekschrift niet dienstig kan verwijzen naar voorgaande arresten van de Raad en andere internationale rechtspraak.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigten van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft.

Verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partij aantoonde dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

7. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting,

Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting staat het volgende vermeld:

“De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen. VzP verwijst naar het pleidooi in de vorige zaak op de rol nr. 19 wat de situatie van erkende vluchtelingen betreft in Griekenland.

I.c. kreeg ze geen hulp in Griekenland voor haar psychische en fysieke problemen, voor haar PTSS heeft ze specifieke opvolging nodig en ze is van Palestijnse origine uit Gaza. Omwille van deze extra kwetsbaarheid heeft ze een opvolging nodig, deze zal ze zeker niet krijgen in Griekenland. Bij terugkeer dreigt een schending van art. 3 EVRM. Verder wijst ze nog hoe ze racistisch behandeld werd door de Griekse burgers, behandeld als een slaaf, diverse malen hulp geweigerd werd in het ziekenhuis.”

In het proces-verbaal van de terechtzitting wordt in het kader van de negentiende zaak het volgende vermeld:

“De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen. VzP stelt wat de algemene gang van zaken betreft in Griekenland dat er geen effectieve bescherming is. Voor haar medische probleem kreeg ze niet de nodige medische hulp, ze is dus kwetsbaar. Ze was er ook slachtoffer van racisme en discriminatie. Dit alles maakt dat bij terugkeer een schending van art. 3 EVRM dreigt. Ze stelt al veel gekregen te hebben in België, veel meer dan ooit in Griekenland: hier wordt gezorgd voor mensen.”

5.1. Verzoekende partij brengt, met voormeld betoog ter zitting, geen concrete en dienstige argumenten of elementen bij die van aard zijn afbreuk te doen aan de in de beschikking van 5 augustus 2025.

5.2. In de beschikking werd vastgesteld dat de verzoekende partij niet aantoonde met enige psychologische of medische problemen te kampen waardoor ze bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Ze toont ook niet aan dat ze omwille van haar gezondheidstoestand zeer moeilijk of niet zal kunnen werken bij een terugkeer naar Griekenland, noch toont ze aan dat ze geen beroep zal kunnen doen op de sociale bijstand in Griekenland. Ze toont evenmin aan dat ze bij een terugkeer naar Griekenland geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde medische en/of psychologische ondersteuning. Zo is haar verblijfsvergunning nog geldig. Voorts blijkt uit niets en de verzoekende partij toont niet aan dat zij, om redenen voorzien in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in Griekenland geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg. Door in het kader van haar vraag tot horen te herhalen dat ze psychologische problemen heeft, kan ze geen afbreuk doen aan wat hierover in de beschikking werd vastgesteld. Waar ze verwijst naar het feit dat ze afkomstig is uit Gaza en daardoor een kwetsbaar profiel heeft, kan dit niet volstaan. Hoewel niet ontkend wordt dat de huidige situatie in Gaza een invloed kan hebben op de gemoedstoestand van verzoekende partij, toont zij niet concreet aan dat zij op heden met ernstige psychologische problemen kampt die haar zelfstandig functioneren beïnvloeden. De verzoekende partij maakt dus met haar betoog niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt in de zin van de relevante Europese rechtspraak noch dat zij bij een terugkeer naar Griekenland

geen toegang zal hebben tot psychologische zorgen. De verzoekende partij kan dan ook geen afbreuk doen aan de in de beschikking opgenomen grond.

Het loutere feit dat er in Griekenland sprake is van racisme en discriminatie is, hoe betreurenswaardig ook, op zich niet voldoende om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar Griekenland aannemelijk te maken. Vreemdelingen kunnen in Griekenland, net als in andere lidstaten, geconfronteerd worden met discriminatie, racisme of xenofobie maar dit leidt niet tot het besluit dat de Griekse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van de verzoekende partij niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Griekenland. Bovendien houdt dit evenmin in dat de Griekse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie. Waar ze stelt racistisch te zijn behandeld door Griekse burgers en als een slaaf is behandeld, brengt ze geen concrete verklaringen bij, wat de verzoekende partij hiermee bedoelt. De verzoekende partij toont in dit geval echter ook niet aan dat ze bij deze problemen, geprobeerd heeft om de bescherming van de Griekse autoriteiten in te roepen. Haar betoog tijdens de terechtzitting kan dan ook geen afbreuk doen aan de in de beschikking opgenomen grond.

Haar verwijzing naar haar leven in België, is niet dienstig. De verzoekende partij heeft immers een internationale beschermingsstatus in Griekenland en is in het bezit van een geldige Griekse verblijfsvergunning. Haar verzoek om internationale bescherming en beroep dienen dan ook ten aanzien van Griekenland te worden beoordeeld.

Er werd verder in de beschikking vastgesteld dat de verzoekende partij geen inspanningen heeft geleverd om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen. Zo heeft ze meteen na het verkrijgen van haar Griekse documenten Griekenland verlaten en het was vanaf het begin haar intentie om naar België af te reizen. Ze heeft evenmin ernstige stappen ondernomen om werk te vinden, Grieks te leren of medische verzorging te bekomen of een AMKA te bekomen. De verzoekende partij gaat ter zitting niet of nauwelijks concreet in op die in de beschikking gedane bevindingen inzake haar persoonlijke situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland. Ze gaat zo voorbij aan haar eigen handelen, dan wel veeleer totale nalaten te handelen als statushouder in Griekenland.

Het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoekende partij in de weg staan. Haar beschermingsverzoek dient bijgevolg op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

6. Bijgevolg wordt, gelet op het voorgaande, geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend vijftientig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS